

תת"ע 5562/11/18 - מדינת ישראל נגד אהרון פרץ

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 5562-11-18 מדינת ישראל נ' אהרון פרץ
תיק חיצוני: 30152518897

מספר בקשה: 2

לפני
המבקשת
נגד
המשיב
החלטה

כבוד השופטת דורית בונדה
מדינת ישראל
אהרון פרץ

1. לפני בקשה לביטול גזר-הדין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 25.12.18, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינו ואילו זומן כדיון.
2. על פי סעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מאחר והמבקש זומן לדיון כדיון ולא התייצב, ניתן לראותו כמי שהודה בעובדות אשר נטענו בכתב האישום ולשופטו בהעדרו.
3. בהתאם, המבקש הורשע בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, לפיו נהג המבקש ביום 17.5.18 בשעה 23:42 בכביש 4 ק"מ 79, בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי, בה מותרת מהירות מרבית של 90 קמ"ש, במהירות של 121 קמ"ש, זאת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.
4. חרף עברו של המבקש, הכולל 28 הרשעות קודמות בתחום התעבורה, הרי שבגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 750 ₪, כפי הקנס הקבוע בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002.
5. לטענת המבקש, לא התייצב לדיון עקב מחלתו. לבקשתו צירף המבקש אישור רפואי אשר ניתן לו בדיעבד ביום 27.12.18 לתקופה שמיום 23.12.18 (יומיים טרם הדיון) ועד ליום 30.12.18.
6. לאור מצבו הרפואי עתר המבקש לביטול גזר הדין ו"שליחת זימון לדיון חדש".
7. לתיק הוגשה תגובת המשיבה והתנגדותה לבקשה.
8. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשה שלא בנוכחות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דיון:

9. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, באם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם לדיון או באם אי ביטול פסק הדין יגרום עיוות דין לנאשם.

10. ביחס לבקשת המבקש לבטל את גזר הדין לאור מצבו הרפואי במועד הדיון, הרי שברע"פ 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.07) דחה בית המשפט העליון, כב' השופט ס' ג'ובראן בקשת רשות ערעור על החלטת כב' השופטת נ' אהד (מחוזי מרכז) בה נקבע, בין היתר, כי היה על הנאשם לדאוג למשלוח הודעה לבית המשפט על היעדרו מפאת מחלה. בית המשפט העליון קבע, ביחס להיעדרות נאשם ממשפטו עקב מחלה: **"לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדיון ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."**
11. בעניינו, על אף שהמבקש היה לכאורה חולה במועד הדיון ואף יומיים קודם לכן, לא טרח להגיש בקשה לדחיית מועד הדיון טרם מועד הדיון.
12. ברע 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) בעמ' 279 (מיום 14.8.85), כב' הנשיא מ' שמגר (כתוארו אז), קבע ביחס לאי התייצבות נאשמים לדיוני תעבורה **"זכותו של הנאשם היא, כי יוזמן כדין וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם יבחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא שלא להתייצב בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלוואנטיים; מכאן גם התפתחה השיטה של ברירת המשפט, הנוהגת עתה ואשר בנויה כל-כולה על קיום הדיון שלא בנוכחות הנאשם, אלא אם זה האחרון בחר בכך מפורשות. משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט.... מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין"**.
- וראו גם ע"פ (מחוזי י-ם) 05/9407 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (9.8.05), מפי כב' השופט עוני חבש:
- "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט"**.
13. עולה אפוא כי חרף זימונו של המבקש לדיון ההקראה כדין, לא טרח להתייצב לדיון ואף לא הגיש בקשה לדחייתו מבעוד מועד.
14. נותר כעת לבחון, האם באי ביטול גזר-הדין חרף זימונו של המבקש כדין, ייגרם למבקש עיוות דין ואולם בבקשת המבקש אין כל זכר לטענה בדבר עיוות דין אשר ייגרם לו אם לא יבוטל גזר-הדין.
15. המבקש אף לא העלה כל טענות הגנה בבקשתו וממילא לא תמך בקשתו בתצהיר.

16. אף אם אניח כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדין ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראות כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט המנוח אדמונד לוי ז"ל ברע"פ 5569/07 **אברך בן טובים נ' מדינת ישראל** (9.7.07), שם: **"אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."**.

17. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת, כי מדובר בקנס כפי הברירה (לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002) ולא מעבר לכך.

18. לפיכך ובמכלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים או מי מהם לביטול גזר-הדין ובכלל זה לא מצאתי כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדין, עיוות דין באי ביטול גזר-הדין.

19. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 25.12.18 יוותר על כנו.

המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ט, 09 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.